

Čj. UOOU-00745/14-19

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako příslušný odvolací orgán podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 27. května 2014 podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu, takto:

Rozklad účastníka řízení, Družstva nájemníků Jahodová 42, se sídlem Jahodová 2889/42, 106 00 Praha 10, IČ: 25716085, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-00745/14-10 ze dne 21. března 2014, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) zn. UOOU-00745/14-6 ze dne 27. ledna 2014, které bylo účastníku řízení, Družstvu nájemníků Jahodová 42, doručeno téhož dne. Podkladem pro zahájení správního řízení byl podnět zaslaný Úřadu, který je součástí spisového materiálu.

Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému umístěného v bytovém domě na adrese Jahodová 2889/42, 106 00 Praha 10, jako správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., umístil na veřejně přístupné nástěnce v bytovém domě Jahodová 2889/42, 106 00 Praha 10, fotografie ..., trvalým pobytem ..., pořízené dne 18. prosince 2013 v prostoru před výtahem tohoto bytového domu, spolu s popisem jednání jmenovaného, a to bez jeho souhlasu.

Dne 21. února 2014 bylo Úřadu doručeno vyjádření účastníka řízení, ve kterém uvedl, že před započatím zpracování a shromažďování osobních údajů splnil podmínky předpokládané zákonem č. 101/2000 Sb. a po dobu shromažďování údajů postupoval v souladu se stanoveným účelem pro zpracování a shromažďování osobních údajů. Účelem a důvodem pro zřízení kamerového systému v domě byl a je zájem na ochraně majetku a s tím související ochrana před vandalismem a zamezení vstupu nežádoucích osob do domu. Účastník řízení se domnívá, že v rámci zpracování osobních údajů postupoval v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., když v průběhu zpracování dat respektoval limity vyplývající právě z účelu daného zpracování osobních údajů, přičemž neshromažďoval data, která jsou z hlediska daného zpracování nadbytečná, neuchovával získané osobní údaje déle, než je

nezbytné pro naplnění sledovaného účelu a osobní údaje využíval výhradně v souladu s účelem jejich zpracování.

Účastník řízení si je vědom toho, že při zpracování osobních údajů musí postupovat tak, aby bylo zachováno právo jednotlivce na ochranu soukromí a nedocházelo k neoprávněným zásahům do základních práv a svobod obyvatel domu. V případě záznamu, na němž je zachycen přesně neidentifikovatelný pán se psem, pořízeném dne 18. prosince 2013, se domnívá, že shromáždění předmětného záznamu splňuje účel na ochranu majetku v domě, pro jaký byl kamerový systém pořízen. Přestože je na záznamu zachycen pán se psem, nelze z něj přesně identifikovat obličej osoby, tudíž se nemůže jednat o zveřejnění osobních údajů. Účastník si není vědom jiného způsobu, kterým by měl účinně varovat obyvatele domu, že v jejich domě dochází ke znečišťování společných prostor. Účastník řízení se domnívá, že v rámci soužití obyvatel domu je nezbytné respektovat alespoň minimální hygienická opatření, k nimž rozhodně nepatří zanechávat exkrementy svého zvířete bez povšimnutí.

Účastník řízení rovněž poukazuje na ustanovení § 14 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle kterého se každý může v případě ohrožení svého práva domáhat přiměřeným způsobem zjednání nápravy. Postup, který zvolil účastník řízení při zjištění zásahu do práva na ochranu majetku tak dle citovaného ustanovení občanského zákoníku považoval za přiměřený. V návaznosti na zahájené správní řízení se účastník řízení detailněji seznámil s problematikou zpracování a shromažďování osobních údajů, a proto bude napříště v obdobných případech postupovat tak, že záznam s údaji, o němž se domnívá, že zasahuje do práv na ochranu majetku, předá orgánům činným v trestním řízení, případně příslušnému úřadu k projednání přestupku. V této souvislosti však účastník řízení pochybuje o tom, zda očekávaná pomoc orgánu veřejné moci bude dostatečně rychlá a účinná. V případě, že správní orgán i přes výše uvedené skutečnosti dospěje k závěru, že se účastník řízení dopustil správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., žádá o uložení sankce co možná nejmírnější, a to s přihlédnutím k okolnostem spáchání deliktu, kterým byla snaha chránit majetek obyvatelů domu před znečištěním, jakož i k tomu, že se ve svých důsledcích jednalo o výstrahu, aniž by jednání mělo dopad do soukromí dotčené osoby, stejně jako k minimální závažnosti protiprávního jednání. Dále účastník žádá, aby správní orgán přihlédl i k jednání, kterého se dotčená osoba dopustila a které je dle obecně přijímaných hygienických pravidel zcela neslučitelné s dobrými společenskými mravy a domovním řádem. Závěrem účastník řízení vyjádřil snahu postupovat v budoucnu v obdobných případech s poučením, které se mu v souvislosti s projednávanou věcí dostalo.

Správní orgán prvního stupně konstatoval, že instalací kamerového systému se záznamem dochází ke zpracování osobních údajů, neboť v prostředí, v němž se pravidelně pohybují osoby, je nepochybné, že prostřednictvím kamer dochází ke shromažďování informací o konkrétních fyzických osobách, tj. osobních údajů ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Je přitom dle názoru správního orgánu zřejmé, že tyto osoby jsou z těchto záznamů identifikovatelné ve smyslu shora uvedeného ustanovení (příčemž je z hlediska definice pojmu osobní údaj nepodstatné, zda jsou identifikovatelné přímo účastníkem řízení nebo následně jinými, třetími subjekty). K jednání účastníka řízení je nutno uvést, že s ohledem na rozsah zveřejněných informací, tj. fotografie subjektu údajů, popis jeho jednání a okolnosti, v jejichž rámci byly zveřejněny, je zjevné, že zcela jistě dotčenou osobu mohli ztotožnit minimálně všichni obyvatelé bytového domu účastníka řízení, jeho příbuzní a známí.

Shromažďování a případně i další využívání osobních údajů prostřednictvím kamerového systému se záznamem je formou zpracování definovanou v § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., a proto se tento zákon na provozování kamerového systému se záznamem plně vztahuje. Účastník řízení přitom určil účel zpracování, stanovil kamerový systém jako prostředek zpracování, sám zpracování provádí a odpovídá za něj, je tedy správcem osobních údajů (získaných záznamem z kamerového systému) ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.

K vyjádření účastníka řízení dále správní orgán prvního stupně uvedl, že účastník řízení v případě zahájení zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému plně odpovídá za to, že bude osobní údaje zpracovávat v souladu s povinnostmi uloženými mu zákonem č. 101/2000 Sb. Účastník řízení je proto mimo jiné povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.], a nemůže je používat v žádném případě k jinému účelu. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje, jen pokud k tomu dal subjekt údajů souhlas. Účelem zpracování osobních údajů kamerovým systémem byla účastníkem řízení deklarovaná ochrana jeho majetku, což jistě nelze zajistit zveřejněním fotografií předmětným způsobem v případě znečištění chodby.

K věci dále uvedl, že ani žádný jiný obecně závazný právní předpis správci neumožňuje shora popsaným způsobem zveřejnit osobní údaje subjektu, který případně porušil některou ze smluvních povinností vyplývajících ze soukromoprávních vztahů. Pokud tedy nebylo zveřejnění osobních údajů pro případ porušení smluvních povinností vyplývajících ze soukromoprávních vztahů zakotveno např. v žádných dokumentech upravujících právní vztahy mezi účastníkem řízení jako správcem a nájemníky jako subjekty údajů, lze k tomuto zveřejnění přistoupit pouze, pokud by s tím subjekt údajů vyslovil souhlas. Tento souhlas nelze ani nahradit souhlasem žádného orgánu účastníka řízení. Pokud dojde k ohrožení nebo ničení majetku účastníka řízení, lze podat podnět příslušným orgánům (orgánům činným v trestním řízení, přestupkovým orgánům) a nikoli nahrazovat jejich působnost.

Ze shromážděných podkladů i vyjádření účastníka řízení dále vyplývá, že předmětné fotografie zveřejnil účastník řízení zcela záměrně jako důraznější formu výzvy k dodržování pořádku v bytovém domě a s vědomím toho, že fotografie obsahují osobní údaje, protože bez tohoto vědomí a úmyslu by umístění fotografií postrádalo smysl.

Správní orgán prvního stupně tedy konstatoval, že účastník řízení svým jednáním porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., čímž spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., za což mu rozhodnutím čj. UOOU-00745/14-10 ze dne 21. března 2014 uložil v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pokutu ve výši 3.000 Kč a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Při stanovení výše sankce správní orgán prvního stupně přihlédl jako k přitěžující okolnosti k tomu, že zveřejnění osobních údajů předmětným způsobem je nepřipustným zasahováním do soukromí osoby, neboť zpřístupněním takového údaje může dojít k poškození dobrého jména postižené osoby v mnoha dalších soukromoprávních i veřejnoprávních vztazích

Jako k polehčující okolnosti přihlédl správní orgán prvního stupně ke skutečnosti, že se jednalo o zveřejnění osobních údajů pouze jedné osoby a dále k tomu, že účastník řízení se k jednání, které zakládá porušení povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb., doznal a k tomu, že předmětné informace byly umístěny na místě nikoli zcela veřejně přístupném.

Po zhodnocení všech výše uvedených okolností případu uložil správní orgán prvního stupně sankci při samé dolní hranici zákonné sazby.

Shora uvedené rozhodnutí bylo právnímu zástupci účastníku řízení doručeno dne 24. března 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení v zákonné lhůtě dne 8. dubna 2014 rozklad.

Právní zástupce účastníka řízení v podaném rozkladu uvedl, že nesouhlasí se závěrem uvedeným v rozhodnutí, že z fotografie umístěné v přízemí domu a jejího popisu bylo možné identifikovat konkrétní osobu. Správní orgán prvního stupně neuvedl, na základě jakých znaků a charakteristik bylo možné dotčenou osobu identifikovat, když z fotografie nebylo možné seznat její tvář. Ani statutárním orgánům účastníka řízení, který vede evidenci obyvatel v domě, nebyla osoba známa. Vzhledem k tomu, že se s vysokou

pravděpodobností mohlo jednat o cizí osobu, přistoupil účastník řízení k varování ostatních obyvatel domu.

Dle názoru účastníka řízení právě včasným informováním obyvatel a vyvěšením fotografie lze zajistit bezprostřední ochranu majetku, dodržování pořádku a hygienických zvyklostí v domě. Účastník řízení si není vědom jiného způsobu, kterým by měl účinně varovat obyvatele před znečišťováním společných prostor.

Dále právní zástupce účastníka řízení uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že fotografie neidentifikovatelné osoby nebyla umístěna na místě zcela veřejnosti přístupném, navíc v zájmu ochrany majetku obyvatel domu, považuje uloženou sankci za nepřiměřeně vysokou. Současně účastník řízení vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že se nezabýval závažností jednání, které bylo předmětem výstrahy a kterého se dotčená osoba dopustila. Rovněž nesouhlasí s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že ochranu majetku nelze dosáhnout zveřejněním fotografie osoby porušující domovní pravidla. S ohledem na výše uvedené pak požádal o přehodnocení argumentace uvedené v rozhodnutí a uložení mírnější sankce s ohledem na charakter závadného jednání dotčené osoby.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházal jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací orgán se v první řadě zabýval námitkou účastníka řízení, že z fotografie umístěné v přízemí domu nebylo možné identifikovat konkrétní osobu. K tomu uvádí, že za osobní údaj se podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. považuje jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. K tomu, aby se v případě zveřejněné fotografie jednalo o osobní údaje, není zapotřebí, aby byl bezpodmínečně patrný obličej subjektu údajů. Postačí, pokud je osoba identifikovaná nebo identifikovatelná i nepřímo, a to na základě jiných znaků, kterými jsou např. oblečení, výška, informace o tom, že osoba vlastní domácí zvíře atd.

Tvrzení účastníka řízení, že se statutárnímu orgánu nepodařilo identifikovat osobu zachycenou na fotografii, považuje odvolací orgán za účelovou. O osobní údaje se bude jednat i v případě, že danou osobu identifikuje jeden nebo více jiných obyvatel domu, případně jiných osob, které se mohou pohybovat ve společných prostorách bytového domu (např. poštovní doručovatel). Navíc v rozporu s uvedeným tvrzením účastníka řízení je samotný fakt, že u zmiňované fotografie z kamerového systému umístil také text, ve kterém označil osobu za „spolubydlícího“ a „sousedu“, tudíž zcela jistě ne za cizí osobu, jak uvedl v rozkladu. Odvolací orgán tedy souhlasí se správním orgánem prvního stupně, že v daném případě obsahovala zveřejněná fotografie identifikovanou, resp. identifikovatelnou osobu a jednalo se tedy o osobní údaj.

Odvolací orgán se dále ztotožňuje s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že zveřejněním fotografie na místě dostupném širokému okruhu osob účastník řízení zcela jistě překročil účel, za kterým byl kamerový systém v bytovém domě instalován. Ochranu majetku nelze takovým postupem žádným způsobem dosáhnout ani zajistit. Varovat obyvatele domu před takovým jednáním lze zcela jistě i zveřejněním upozornění bez jakékoli doprovodné fotografie.

Odvolací orgán dále v obecné rovině uvádí, že kamerový systém, resp. nepřetržité sledování společných prostor domu, je již z povahy takového sledování podstatným zásahem do soukromí. Účastník řízení sice v daném případě provozuje kamerový systém se souhlasem obyvatel domu (dle registrovaného oznámení), to jej ovšem nezbujuje povinnosti respektovat přitom základní práva sledovaných osob. Je proto nutné zdůraznit, že pokud je

jako účel kamerového systému deklarována ochrana majetku a ochrana před vandalismem a zamezení vstupu nežádoucích osob do domu, je nutné i na takto stanovený účel, není-li výslovně uvedeno něco jiného, pohlížet z hlediska přiměřenosti a férovosti zpracování osobních údajů. To znamená, že běžný obyvatel domu, pokud uděluje souhlas se zpracováním svých osobních údajů kamerovým systémem za účely výše uvedenými, předpokládá a očekává, že záznam bude využit v případě jednání, které dosahuje takové výše závažnosti, která zásah do soukromí spočívající ve sledování osob, odůvodňuje. Jinými slovy, takový obyvatel domu nepředpokládá, že záznam z kamery bude využíván ke zjištění toho, kdo poplival podlahu, čí pes po sobě zanechal nečistoty v domě, kdo rušil noční klid křikem v domě, apod., ale ke zjištění toho, kdo vykradl byt, odcizil požární hadice ze společných prostor, rozbil skleněnou výplň dveří apod. To znamená, že účastník řízení dle odvolacího orgánu porušil zákon č. 101/2000 Sb. již tím, že se vůbec na záznam z kamerového systému podíval v situaci, kdy řešil (hledal) toho, kdo zanechal nečistoty v domě. Pro úplnost lze doplnit, že přípustné by takové jednání bylo, pokud by účastník řízení při získávání souhlasu se zpracováním osobních údajů (tj. souhlasu k samotnému provozu kamerového systému) obyvatelům uvedl, že záznam bude využíván i v těchto bagatelních případech a oni s tím souhlasili.

Jednání, kdy účastník řízení protiprávně získaný záznam následně umístil na veřejně přístupnou nástěnkou, poté představuje jednoznačné použití osobního údaje k účelu jinému, než ke kterému byly osobní údaje shromážděny, neboť jak je uvedeno výše, záznam z kamerového systému provozovaného za účelem ochrany majetku neslouží k tomu, aby jej správce veřejně vystavoval, ale k tomu, aby jej předal orgánům činným v trestním řízení, případně využil sám v řízení o náhradu škody proti pachateli.

Ve vztahu k výši uložené sankce odvolací orgán uvádí, že ji považuje za zcela přiměřenou, a to zejména s ohledem na zásah do soukromí dotčené osoby, a to i po zvážení všech polehčujících okolností, které vzal správní orgán prvního stupně v úvahu. Charakter jednání, kterého se osoba zachycená na zveřejněné fotografii dopouští, je dle odvolacího orgánu naopak přitěžující okolností, neboť jak je uvedeno výše, účastník řízení nebyl v takto bagatelním případě ani oprávněn se na záznam podívat. Vzhledem ke skutečnosti, že horní hranice sankce, kterou může správní orgán za spáchání takového správního deliktu uložit, je 5.000.000 Kč, je zřejmé, že pokuta uložená účastníkovi řízení byla při samé dolní hranici této sazby.

Odvolací orgán ze shora uvedených důvodů neshledal rozklad účastníka řízení a jím uváděné argumenty za důvodné. Napadené rozhodnutí je vydáno v souladu s právními předpisy a je zřejmé, že účastník řízení se správního deliktu dopustil.

Na základě všech shora uvedených důvodů tudíž odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze odvolat.

Praha 27. května 2014

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec, v. r.
předseda

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková